

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 26010/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

21 Φεβρουαρίου 2008

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική

υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 21 Φεβρουαρίου 2008

- υπογραφή -

/ S. NIELSEN /

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση Κοντόγεωργα κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λουκή Λουκαΐδη, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Nina Vajić,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 31 Ιανουαρίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 26010/06) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Γεώργιος Κοντόγεωργας, Έλληνας υπήκοος, («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 19 Ιουνίου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Γ. Σκιάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Απριλίου 2007, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση, και, δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1931 και διαμένει στην Πάτρα.

5. Στις 14 Απριλίου 1994, ο προσφεύγων ήγειρε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημιώσεως κατ' ανωνύμου εταιρείας, για την οποία είχε εργασθεί ως εμπορικός αντιπρόσωπος. Ο προσφεύγων υπεστήριζε ότι η αντίδικος δεν του είχε καταβάλει προμήθειες για την πώληση των προϊόντων της.

6. Στις 30 Νοεμβρίου 1994, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών ανέστειλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επί των εγερθέντων στο πλαίσιο της παρούσης υποθέσεως ζητημάτων κοινοτικού δικαίου (απόφαση 9099/1994). Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων απεφάνθη στις 12 Δεκεμβρίου 1996 (υπόθεση C-104/95). Στις 8 Ιανουαρίου 1997, ο προσφεύγων ζήτησε να προσδιορισθεί νέα δικάσιμος.

7. Στις 30 Απριλίου 1998, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών διέταξε τη διεξαγωγή αποδείξεων (απόφαση 3675/1998). Η διαδικασία αυτή ολοκληρώθηκε στις 18 Απριλίου 2000.

8. Στις 6 Σεπτεμβρίου 2001, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος και όρισε την αποζημίωση την οποία

έπρεπε να του καταβάλει η αντίδικος (απόφαση 7977/2001).

9. Στις 18 Δεκεμβρίου 2001 και 21 Μαΐου 2002 αντιστοίχως, η ανώνυμη εταιρεία και ο προσφεύγων ήσκησαν έφεση κατά της αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

10. Στις 9 Ιουνίου 2003, το Εφετείο Αθηνών έκανε δεκτή την έφεση του προσφεύγοντος και ηύξησε το ποσό το οποίο έπρεπε να του καταβάλει η αντίδικος (απόφαση 4835/2003).

11. Στις 3 Νοεμβρίου 2003, η ανώνυμη εταιρεία ήσκησε αίτηση αναιρέσεως.

12. Στις 8 Νοεμβρίου 2004, ο Άρειος Πάγος αναίρεσε την προσβληθείσα απόφαση και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον άλλης συνθέσεως του Εφετείου, προκειμένου να εξετασθεί εκ νέου (απόφαση 1181/2004).

13. Στις 30 Νοεμβρίου 2005, το Εφετείο Αθηνών απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος (απόφαση 9311/2005).

14. Στις 15 Μαρτίου 2006, ο προσφεύγων ήσκησε αίτηση αναιρέσεως. Δικάσιμος ορίσθηκε η 14^η Μαΐου 2007. Οι διάδικοι δεν ενημέρωσαν το Δικαστήριο περί της εκβάσεως της διαδικασίας αυτής. Φαίνεται, επομένως, ότι η υπόθεση ακόμα εκκρεμεί ενώπιον του ανωτάτου δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

15. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας παραβιάσθηκε η αρχή της «εύλογης προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

16. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή, προβάλλοντας την πολυπλοκότητα της υποθέσεως και τον αριθμό των βαθμών δικαιοδοσίας.

17. Η χρονική περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 14^η Απριλίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, και δεν έχει ακόμα λήξει. Έχει,

επομένως, ήδη διαρκέσει πλέον των δεκατριών ετών και οκτώ μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, εξ άλλου, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή η αιτίαση αυτή ως παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

19. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30979/96, παρ. 43, ΕΔΑΔ 2000-VII).

20. Εξ άλλου, μόνον οι καθυστερήσεις οι οποίες είναι καταλογιστέες στις αρμόδιες δικαστικές αρχές, δύνανται να οδηγήσουν στη διαπίστωση μιας υπερβάσεως της ευλόγου προθεσμίας, η οποία αντίκειται προς τη Σύμβαση. Ακόμα και στα νομικά συστήματα, τα οποία καθιερώνουν την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την απαιτούμενη από το άρθρο 6 παρ. 1 ταχύτητα (*Λιτοσελίτης κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 62771/00, παρ. 30, απόφαση της 5^{ης} Φεβρουαρίου 2004).

21. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι η υπόθεση παρουσίαζε κάποια πολυπλοκότητα, η οποία, εντούτοις, δεν δύναται να δικαιολογήσει μία διάρκεια όπως αυτή. Το Δικαστήριο παρατηρεί, περαιτέρω, ότι ο προσφεύγων έχει, εν γένει, επιδείξει επιμέλεια κατά τη διεξαγωγή της υποθέσεως. Εξ άλλου, ακόμα και αν μέρος της διάρκειας της επίδικης διαδικασίας ηδύνατο τεχνικώς να εξηγηθεί με την παρέμβαση πολλών βαθμών δικαιοδοσίας, το Δικαστήριο υπομινύσκει, ωστόσο, ότι το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως υποχρεώνει τα Συμβαλλόμενα Κράτη να οργανώνουν το δικαστικό τους

σύστημα κατά τρόπον ώστε τα δικαστήριά τους να δύνανται να ανταποκρίνονται σε κάθε μία από τις απαιτήσεις του (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Duclos κατά Γαλλίας*, απόφαση της 17^{ης} Δεκεμβρίου 1996, *Συλλογή Αποφάσεων (Recueil des arrêts et décisions)* 1996-VI, σελ. 2181, παρ. 55) και, ειδικότερα, να εγγυώνται σε κάθε πρόσωπο την έκδοση οριστικής απόφασεως εντός ευλόγου προθεσμίας (*Frydlender κατά Γαλλίας*, προαναφερθείσα, παρ. 45). Πρέπει, επομένως, να διαπιστωθεί ότι, προκειμένου περί χρονικού διαστήματος πλέον των δεκατριών ετών και οκτώ μηνών έως σήμερα, η βραδύτητα της διαδικασίας οφείλεται, κατά κύριο λόγο, στη συμπεριφορά των επιληφθέντων της υποθέσεως δικαστηρίων και αρχών. Συνεπώς, το Δικαστήριο δεν θα ηδύνατο να θεωρήσει «εύλογο» τον συνολικό διαδραμώντα χρόνο στην προκειμένη περίπτωση. Υπήρξε, επομένως, παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

22. Ο προσφεύγων παραπονείται, επίσης, ότι, στην Ελλάδα, δεν υφίσταται δικαστήριο ενώπιον του οποίου να δύναται κάποιος να προσφύγει προκειμένου να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται δε το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάστηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη από πρόσωπα ενεργούντα εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

23. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως είναι *ειδικός νόμος (lex specialis)* εν σχέσει προς το άρθρο 13 και, επομένως, δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι πρέπει η αιτίαση αυτή να απορριφθεί λόγω μη εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων. Κατά την Κυβέρνηση, ο προσφεύγων ηδύνατο να ασκήσει κατά των δικαστών, οι οποίοι επελήφθησαν της υποθέσεώς του, την αγωγή η οποία προβλέπεται από το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Με το άρθρο αυτό θεσπίζεται η έννοια της ειδικής αδιοπραξίας δημοσίου δικαίου, από την οποία γεννάται εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου. Η ευθύνη αυτή προκύπτει από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ο προσφεύγων ηδύνατο, επίσης, να ασκήσει αγωγή κακοδικίας κατά των εν λόγω δικαστών ή να ζητήσει από

τον Υπουργό Δικαιοσύνης να ασκήσει πειθαρχική διαδικασία σε βάρος τους.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή ως παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

25. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι το άρθρο 13 εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής, η οποία επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων όσον αφορά τη μη εκπλήρωση της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 παρ. 1 υποχρέωσης προς εκδίκαση των υποθέσεων εντός ευλόγου προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30210/96, παρ. 156, ΕΔΑΔ 2000-XI).

26. Εξ άλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα τους επέτρεπε να διατυπώσουν παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 53401/99, παρ. 29-30, απόφαση της 10^{ης} Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα περίπτωση οιονδήποτε λόγο ο οποίος θα επέτρεπε να αποκλίνει της νομολογίας αυτής, πολλώ μάλλον όταν η Κυβέρνηση δεν αποδεικνύει ότι στην ελληνική έννομη τάξη συμπεριελήφθη εν τω μεταξύ παρόμοιο ένδικο μέσο.

27. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στον προσφεύγοντα να επιτύχει αναγνώριση του δικαιώματός του στην εκδίκαση της υποθέσεώς του εντός ευλόγου προθεσμίας, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

28. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία

ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων ζητά 150.000 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στις οφειλόμενες από την αντίδικο προμήθειες. Περαιτέρω, ο προσφεύγων ζητά 50.000 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη.

30. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι δεν πρέπει να επιδικασθεί κάποιο ποσό για υλική ζημία. Όσον αφορά την ηθική ζημία, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβίασεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για την αιτία αυτή, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα ποσά τα οποία συνήθως επιδικάζει το Δικαστήριο σε παρόμοιες υποθέσεις.

31. Το Δικαστήριο υπομινμήσκει ότι η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, είναι αποτέλεσμα του μη σεβασμού του δικαιώματος του ενδιαφερομένου σε εκδίκαση της υποθέσεώς του εντός «ευλόγου προθεσμίας» και της απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο μιας προσφυγής η οποία θα είχε επιτρέψει την αναγνώριση του δικαιώματός του σε εκδίκαση της υποθέσεώς του εντός ευλόγου προθεσμίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε οποιαδήποτε υλική ζημία του προσφεύγοντος. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί αυτή η πλευρά των αξιώσεων του προσφεύγοντος. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει ο προσφεύγων να υπέστη ηθική βλάβη, η οποία δεν επανορθώνεται επαρκώς με τη διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 14.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Ο προσφεύγων ζητά, επίσης, 16.120 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Ο προσφεύγων δεν προσκομίζει τιμολόγιο, αλλά μόνον ένα σημείωμα, στο οποίο αναφέρονται αναλυτικά τα έξοδα στα οποία υπεβλήθη.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και αδικαιολόγητο, και ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν υφίστατο αιτιώδης σύνδεσμος

ανάμεσα στα έξοδα, στα οποία υπεβλήθη ο προσφεύγων, και στην επικαλούμενη παραβίαση.

34. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος* [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, ΕΔΑΔ 2000-XI).

35. Εξ άλλου, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι είναι δυνατόν η μεγάλη διάρκεια μιας διαδικασίας να έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης που βαρύνουν τον προσφεύγοντα, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και ότι αρμόζει, επομένως, να λαμβάνονται υπόψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25^{ης} Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, παρ. 37). Εντούτοις, στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει τιμολόγιο όσον αφορά τα έξοδα στα οποία υπεβλήθη για τη διαδικασία ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι αξιώσεις του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή.
2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.
3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.
4. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική, συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 14.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού

δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 21 Φεβρουαρίου 2008 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Λουκής Λουκαΐδης /

Πρόεδρος